

me je i zahvalno pogledao. Zadnji put u životu! Isto sam učinio i s pok. fra Zdenkom Zupcem, koji je izveden poslije fra Slobodana iz slijedeće sobe. Izgledao je upravo majestetično! Krupan, elegantan, u habitu s fratarskim plaštem i crnom šubarom na glavi. Krasno su mu stajali i brčići, ukusno podrezani. Bio je to susret koji se brojlo sekundama, ali takav da se - kao posljednji - nikada ne može zaboraviti. I fra Slobodan i on, u ovećoj skupini supasnika, strijeljani su oko ponoći 12. ili 13. veljače. Datum se može uzeti jedan ili drugi, računajući da se to dogodilo prije ili poslije te posljednje njihove ponoći. Fra Stanko i ja gledali smo ih kroz "špijunku", kad su ih povelili na stratište. I mi smo mislili da ćemo s njima poći, jer su zločinci - idući od sobe do sobe - već stizali do naše takozvane sobe. Mi dvojica već smo se bili izljubili za polazak... Međutim, prošli su naša vrata. I već su prozivali iz slijedeće sobe. Poslije nam je rekao čovjek koji je to, po dužnosti, znao, da smo i mi dvojica bili za tu noć određeni, ali da je pola sata prije toga došla telefonska naredba u upravu OZNE da "ta dva fratra iz Vitine za noćas ostanu". (Poslije ću to nastojati obrazložiti.)

Međutim, držim gotovo sigurnim da je te noći, u grupi, strijeljan dugogodišnji, pa i moj, gimnazijski profesor fra Martin Sopta, iako je o partizanima, dok ih nije doživio, redovito, naivno, lijepo govorio.

No, da se ponovno vratim na naš život u toj mračnoj jami. Već sam rekao da nas prvi dan nije nitko ni pogledao niti nam je što davao za jelo. Drugi dan dobili smo u jednoj velikoj teći (ili šerpi) možda kilogram na sredini teće kašaste, neosoljene i ničim začinjene kukuruzne pure i jedan i pol (za svakoga po polovicu) neslanoga kukuruznoga kruha, što je moglo iznositi tridesetak dekagrama po osobi. U teći su se nalazile za našu "okrepu" i dvije gole (kao da je sapun od njih kuhan) volujske ili konjske

JANKO BUBALO

**APOKALIPTIČNI DANI
U SJENI ZABLUDE**

NAKLADNI ZAVOD MATICE HRVATSKE
ZAGREB
1992.